

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213

493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי

ברוקלין, נ. י.

FREE TRANSLATION

By the Grace of G-d
Motzoei Shabbos HaGodol¹
11th² of Nissan,³ 5749
Brooklyn, N.Y.

To The Sons and Daughters of
Our People Israel, Everywhere —
G-d Bless You All!

Greeting and Blessing:

Following upon the letter of Rosh Chodesh Nissan, and with just several days⁴ before Pesach, it is fitting to reflect more deeply on the topics touched upon in that letter, particularly the subject of the special connection between the (Jewish) Leap Year and Pesach (as the two coincide in the current year).

On this topic, attention was centered on the practical teaching of the Leap Year that is derived from the interaction of the sun and the moon — in terms of *mashpia* (benefactor), “giver” (namely, the sun which radiates its glowing light, freely and fully) and *mekabel*, “recipient” (the moon, which reflects the light it receives from the sun).

The point of this interaction is that the Creator couples together⁵ these two dissimilar creations, the sun and the moon, into forming a single mutual, regular time-order, whereby, through both of them together, the Divine plan is materialized, namely, to ensure that Pesach should always occur in the Month of Spring, with all that this entails.

So it is also in human life, where there are “givers” and “takers,” benefactors and beneficiaries. Though these are, apparently, distinct worlds, Divine Providence brings them together, the benefactor and beneficiary, at a certain time and

place, for a Divine purpose: to benefit both of them; since, in reality, each of them, the giver and the taker, is both a benefactor and beneficiary at the same time, and only through both of them jointly is the Divine purpose fulfilled. Indeed, as Torah teaches, the beneficiary benefits the benefactor more than the benefactor benefits the beneficiary. Which is also the case with the Leap Year, when the lunar year is always longer than the solar year.

Here is where further reflection is indicated in order to comprehend more deeply the connection between *mashpia* and *mekabel*.

* * *

The Jewish concept of *mashpia* and *mekabel* is that the interrelation between the two is most profound; their roles are so intertwined that by carrying them out properly the two of them — benefactor and beneficiary — become *one complete whole, one new single reality*.

Since, as mentioned, the Leap Year is so closely and basically connected with Pesach, the said feature — the unification of distinct components merging into one whole — is found in various other aspects of Pesach. A conspicuous example is the *Korban Pesach* (the Pesach Sacrifice) which was also commanded on Rosh Chodesh Nissan,⁶ in Egypt, along with the Mitzvah of *Ibbur Shanim* (intercalation of certain designated years) and *Kiddush haChodesh*⁷ (sanctification of the first day(s) of each month).

The *Korban Pesach* was different from other *korbonos*,⁸ both communal and individual,⁹ in a number of details which are associated solely with the *Korban Pesach*.

One such detail was the requirement that the *Korban Pesach* had to be prepared (roasted) in a specific manner: "its head together with its feet and with its entrails."¹⁰ The extreme dissimilarities between the head and feet, etc. are obvious, yet it was required that all these components be prepared together and in the same manner.¹¹

It was also required that the *Korban Pesach* be reserved for those who had been "counted"¹² — the individuals who had organized themselves into one *chavurah*¹³ (group) for the

specific purpose of bringing and eating^{13*} the Korban Pesach together, at the same Seder table. The individual contributions to the Korban Pesach varied, but all shared it to the full (*al hasova*).¹⁴

Such Jewish unity, as exemplified conspicuously by the Korban Pesach, was the preparation¹⁵ for the Geulo of the entire Jewish people — from Mosheh Rabbeinu down to the most inferior Jew; all Jews were freed together in the same instant,¹⁶ exactly at midnight;¹⁷ and the Geulo came not through an angel, nor through a messenger, but by HaKodosh-Boruch-Hu Himself;¹⁸ and all of them came out of Egypt in the *selfsame day*¹⁹ — simultaneously — and “with an outstretched arm”²⁰ (in the singular).

* * *

May G-d grant that the reflection on the abovementioned topics, especially on the teaching derived from both Pesach and the Leap Year (as they coincide in the current year), should reinforce in everyone the recognition that every Jew — man, woman, and child — is a *mashpia* and a *mekabel*, and, moreover, all belong to the same *one nation*,²¹ and, furthermore, are like *one person*, and still more — are all of *one heart*.²²

True Jewish unity is when all Jews know and feel that all Jews are in reality one and the same person.²³ Hence the relationship of one Jew to another is exactly the same as to one's own self, with all that it implies.

This will certainly bring to completeness the preparation for the true and complete Geulo through Moshiach Tzidkeinu.

This, in essence, is also the meaning of the profound request of the Sweetener of the Songs of Israel²⁴ (the Psalmist) to HaShem: “May²⁵ my prayer come before You; turn Your ear to my song” — the prayer and song that come closest, and most intimately,²⁶ to HaShem — from the outpouring of the soul yearning for oneness with HaShem, the confluence of the Neshomo with its Source, HaKodosh-Boruch-Hu.

This is also the experience of “Yetzias Mitzrayim” every day²⁷ — the soul's liberation from constraints and limitations

(metzarim)²⁸ in order to become one with the Ein Sof (Infinite), until all of us together will merit the true and complete Geulo, and the of the Prophecy, "As in the days of your coming out of Mitzrayim I will show you wonders."²⁹ May it be very soon indeed.

With esteem and blessing for
a Kosher and joyous Pesach³⁰

/Signed: Menachem Schneerson/

(1) ראה תוד"ה אותו — שבת פו, ב. טושו"ע (ואדה"ז) או"ח הל' פסח ר"ס תל. וש"נ. וראה לקו"ש ח"ז ע' 212 ואילך. ח"ב ע' 33 ואילך. ח"ז ע' 57 ואילך (הגש"פ עם לקוטי טעמים, מנהגים וביאורים — קה"ת תשמ"ז — ע' תצ ואילך). שיחת שבת הגדול שנה זו. ולהעיר אשר הקביעות דשבת הגדול בשנה זו היא כבשנת יציאת מצרים. וראה לקו"א להל"מ (הוצאת קה"ת) סי' קכד. אור"ת (הוצאת קה"ת) ע"ה פ"ט משכו וקחו (ל, סע"א ואילך). והוא השבת שלפני החג, ונהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפניו. . והעיקר לדרוש ולהורות דרכי ה' וללמד להם המעשה אשר יעשו" (שו"ע אדה"ז שם סתכ"ט ס"ב. וש"נ). (2) ראה שיחת שבת הגדול שנה זו. (3) נשיא לבני אשר — שו"ע אדה"ז שם סט"ז. וראה שם ס"ט. וראה לקוטי לוי"צ אגרות ע' שכג"שכה. שם ע' תיט. וראה מכתבי י"א ניסן: התשד"מ הערה ד"ה זה: התש"מ"ה הערה ד"ה אשר (הגש"פ הנ"ל ע' תשנ"ג. שם ע' תשס"ז). (4) ראה מכתבי י"א ניסן: התש"מ"ה הערה ד"ה זה (הגש"פ הנ"ל ע' תשס"ז). (5) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סי' קכו. (6) בא יב, א ואילך. ולקחתו היתה בעשור בחדש — שבת הגדול דשנה ההיא. (7) ראה מכתבי ר"ח ניסן: התשד"מ, ובהערות שם (הגש"פ הנ"ל ס"ע תשמו ואילך). (8) בהבא להלן ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 104 ואילך (הגש"פ הנ"ל ע' שנד ואילך). מכתב עש"ק שבת הגדול התשל"ט (הגש"פ הנ"ל ע' תרצו ואילך). (9) ובלשון הרמב"ם (בפיה"מ שלו בהקדמתו לסדר קדשים): והמין הרביעי קרבן יחיד דומה לקרבן ציבור והוא קרבן פסח. (10) בא יב, ט. פסחים ע, רע"א במשנה. רמב"ם הל' ק"פ פ"ח ה". (11) צלי אש — בא שם, ח. פסחים צה, רע"א במשנה. רמב"ם שם ה"ד. (12) זבחים נו, ב במשנה. רמב"ם שם רפ"ב. (13) המתמנים על הפסח הם הנקראים בני חבורה (רמב"ם שם), וכל האוכל מן הפסח אינו אוכל אלא בחבורה אחת (רמב"ם שם רפ"ט). ובאכילתו פניהם זא"ז (ראה פסחים פו, א (במשנה). רמב"ם הל' ק"פ פ"ט ה"ג). (13*) שאכילת קרבן פסח היא עיקר בו יותר מבשאר קרבנות — שמעיקרו לאכילה ניתן (משנה פסחים עו, ב). (14) פסחים ע, א. רמב"ם שם פ"ח ה"ג. (15) ראה מכילתא ופרש"י ע"ה פ"א בא יב, ו. נתבאר בלקו"ש חט"ז שיחה ג' לפ' בא — ע' 114 ואילך (הגש"פ הנ"ל ע' רכד ואילך). (16) ראה מכתבי י"א ניסן: התשד"מ (הגש"פ הנ"ל ע' תשנ"ד ואילך). וש"נ. (17) ראה ברכות ט, סע"א. פרש"י ע"ה פ"א טו, א. וראה לקו"ש ח"ז ע' 69 (הגש"פ הנ"ל ע' תמא). (18) הגש"פ פסקא ויוציאנו. (19) בא יב, מא. שם, נא. וראה מכתבי י"א ניסן הנ"ל. (20) בשלח יד, ח. וראה תו"א מג"א צה, ד. לקו"ת נשא כא, ב ואילך. ובכ"מ. (21) שמואל"ב ז, כג. דברי הימים"א יז, מא. וראה אגה"ק ס"ט. תו"א תולדות כו, ד. מקץ לה, א. ויקהל פו, סע"ג. (22) פרש"י יתרו יט, ב. (23) ראה אגה"ק ס"ב (קלה, ב). וראה ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד. סהמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל. וראה לקו"ש ח"ח ע' 115 (הגש"פ הנ"ל ע' שסו). (24) שמואל"ב כג, א. וראה שהש"ר פ"ד, ד (בתחילתה) — שאמר הזמירות (בשם כל) ישראל. (25) תהלים פה, ג. — ע"פ המנהג לומר בכל יום הקאפיטל תהלים המתאים לשנות חייו (מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר בקובץ מכתבים שבסו"ס תהלים אהל יוסף יצחק ע' 214. אגרות יקודש שלו ח"א ע' לא. ח"י ע' נג. וראה גם מאמרי אדה"ז הקצרים ע' שמא) — הותחל ב"רא ניסן שנה זו אמירת מזמור פ"ח שבתהלים. (26) תו"א תרומה עט, סע"ד. סה"מ תרל"ד ע' קנד (וראה בהנסמן שם הע' 1). תרפ"ג ע' רטו (וסה"מ התש"ט ע' 79 ה"ב), ובהערה שם. (27) ומוזכרין יציאת מצרים בכל יום, ביום ובלילה — רמב"ם הל' ק"ש פ"א ה"ג. שו"ע אדה"ז או"ח סי' סז. (28) ראה תניא פמ"ז. תו"א וארא נו, ב ואילך. בשלח סד, א"ב. שער האמונה לאדמו"ר האמצעי פכ"א (לט, א ואילך). ד"ה ויהי בעצם היום הזה תרנה"ה (סה"מ תרנה"ה ע' עא ואילך). ובכ"מ. (29) מיכה ז, טו. וראה אור"ת נ"ך ע"ה"פ ס"ק ז"ח (ע' תפז), מו"ח"א בהשמטות סכ"ה (רסא, ב). פע"ח שער חג המצות פ"ו (בד"ה מהר"י ז"ל). וראה ד"ה כימי צאתך ד"א ניסן: התש"מ"ב (סה"מ מלוקט ח"ב ע' לז). (30) ראה לקוטי לוי"צ אגרות ע' קצו.